

Yüregimde Kanatlanın Ölü Serçe Gülüşleri

– prens · 17 Eylül 2012

“Kayıp kentlerin çöplerini süpürüyor,
Yüzleri asık dilenciler/umutlarına...”

Her tan ağartısı;
Yeniyetme bulutların
Tüf yangınlarında
Maziye sarılıyor
Gün ertesi
Makaralar

Ölüm;
Titrek kanatlı kelebeğin
Son vals/

Avuçlarımda ar damarı yırtılalı
Kaç mevsim geçti/evvelsiz
Gizlemeye çalışma
Çünkü her yangın
Yerini yakar
Düşerken...

Kanatlarıma almalı
Güz yangınlarını çok oldu
Yumuşak bir tene açlığım
Ellerimden kayarken
Ölü serçe gülüşleri
Topladım cansız
Nefeslere...

Geçer dersin!
Deler geçer
Acılar nemli
Uzun menzilli
Koyaklarda
Acılar mavzerli

En çok olmayışlar
Aranan bir yüzün
Gün ertesi mabedinde
Bilirsin gelmeyeceğini
Kuru gürültü fidanlarda

Sonsuzluk cinnetine takılan
Bu kaçınıcı söz yarası
Mert duruşların
Gölgesinde yüzün
Sığıntı limanlarda

Söz;
Tepeme bir orman dikilene kadar öpeceğim
Yüreğime kanatsız ölü serçe gülüşlerini...